

Čís. 1895.

Shluknutí ve smyslu §u 283 tr. zák. jest každé shromáždění většího počtu osob z jakéhokoliv podnětu, třeba zcela nezávadného. Trestu podléhá, kdo b e z p r o d l e n í neupolechne výzvy k rozchodu.

Předseda a členové místní školní rady požívají ochrany §u 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 11. února 1925, Zm I 599/24).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost čtyř obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 1. července 1924, pokud jim byli stěžovatelé uznáni vinnými a to Václav B. přečinem podle §u 283 tr. zák., Rudolf K. přečinem ve smyslu §u 279 tr. zák. a přestupkem §u 312 tr. zák., Štěpán B. a Antonín C. přestupkem podle §u 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ě v o d ů:

Proti odsuzujícímu výroku pro přečin podle §u 283 tr. zák. namítá obžalovaný Václav B. podle čis. 10 (správně 9 a) §u 281 tr. ř., že tu není náležitosti skutkové podstaty v §u tom předpokládaných. Především prý stěžovatel neslyšel výzvy k rozchodu a nerozuměl slovům místodržitelského rady S-y, výzva prý nebyla dána, jak žádá zákon, ježto prý jmenovaný místodržitelský rada nerozkázal hlasitě a určitě, by se přítomní občané rozešli, nýbrž řekl pouze, že m o h o u jít domů, (výroku, že m u s í jít domů, nikdo prý neslyšel) a na konec prý prohlásil výslovně »ať konečně jdou (přítomní) s námi«, dále prý obžalovaný nevěděl a nebyl upozorněn, že výzva vychází od úřední osoby, a konečně prý nelze říci, že se dopustil vůbec něčeho trestného, poněvadž se choval slušně, úředního výkonu nerušil, nikoho neohrožoval a na míst. radovi S-ovi žádal pouze vysvětlení a odpověď na svůj dotaz. Avšak toto provedení zmateční stížnosti neodrží se vůbec rozhodných skutkových předpokladů napadeného rozsudku, z nichž dlužno vycházeti při právnímu přezkoumávání věci. Pokud jest stížnost správně provedena, jest neodůvodněna.

Trestní sankci §u 283 tr. zák. podléhá, kdo bez prodlení neupolechne úředníka nebo strážce, vyzývající při shluknutí k rozchodu; shluknutí znamená tu každé shromáždění většího počtu osob z jakéhokoliv podnětu, třeba zcela nezávadného. Nevyžaduje se tedy trestné činnosti, jak mylně za to má zmateční stížnost, by pachatel rušil úřední výkon, ohrožoval přítomné a t. d., na druhé straně stačí, že úmyslně váhá se rozejíti přes to, že slyšel výzvu k rozchodu. V tomto případě zjišťuje rozsudek, že obžalovaný, stojí v bezprostřední blízkosti místodržitelského rady S-y, s nímž právě mluvil a vyjednával, slyšel jeho vyzvání k rozchodu, rozuměl mu a přes to mu úplně nevyhověl; zjišťuje, že předseda úřední komise vyzval shromážděné občany, protestující proti zřízení měšťanské školy, k rozchodu, stojí tváří v tvář zástupu u schodů vedoucích do školy, dav dříve rukou znamená, že chce promluvit, a využil nastalého ticha — jasně a zřetelně a to po dvakráte,

energicky silným hlasem slovy vyzval shromáždění, by se rozešli, že tam nikdo nemá co dělat a, jestli se nerozejdou, že má po ruce jiné prostředky. A je konečně zjištěno, že si obžalovaný byl dobře vědom, že výzva vychází od úředníka, jenž konal svůj úřad; tím, že zmateční stížnost popírá všechny tyto rozhodné okolnosti, v rozsudku náležitě zjištěné, neprovádí uplatňovaného hmotněprávního (aniž jiného) zmatku Šu 281 tr. ř.

Obžalovaný Rudolf K. uplatňuje věcně proti svému odsouzení pro přečin podle Šu 279 tr. zák. podle čís. 10 (správně 9 a) Šu 281 tr. ř. pouze, že komise a její členové v tomto případě nepožívají ochrany Šu 68 tr. zák. odstavec druhý, poněvadž prý nelze mluvit o vykonávání vrchnostenského příkazu nebo konání úřadu, ježto prý komise nebyla oprávněna zabratí faru bez svolení zemské správy politické a takového svolení prý podle doznání místodržitelského rady S-y nebylo dáno. Avšak zmateční stížnost přehlíží, že účelem úřední komise, vyslané z rozhodnutí okresní školní rady v P. bylo, jak rozsudek zjišťuje, prohlédnouti za účasti a pomoci členů obecního zastupitelstva v R. a tamní místní školní rady tří místností, předem navržené místní školní radou k umístění nově zřízené měšťanské školy. Toto jednání úřední komise bylo nejen formálně, nýbrž i věcně oprávněno, opírajíc se o ustanovení zákona z 24. února 1873, čís. 17 z. zák. pro Čechy, podle něhož náleží péče o opatření a udržování místností školních do působnosti místní a okresní školní rady (§ 11 a 25 čís. 2 zák.). Jest tedy námitka zmateční stížnosti, opřená ostatně o předpoklady neobsažené v rozsudku, zcela lichá.

Proti odsuzujícímu výroku pro přestupek Šu 312 tr. zák. uplatňují obžalovaní Rudolf K., Štěpán B. a Antonín C. podle čís. 10 (správně 9 a) Šu 281 tr. ř., že urážlivé jejich výroky bylo by lze podřadit nejvýše pod ustanovení §§ 491 nebo 496 tr. zák., v kterémž směru však nebyl učiněn návrh na potrestání, nikoliv Šu 312 tr. zák., protože prý ani V. ani B., proti nimž výroky směřovaly, nepožívají ochrany Šu 68 odstavec druhý tr. zák., ježto prý nebyli činní ani při výkonu úřadu nebo služby, ani při plnění zvláštního nějakého vrchnostenského příkazu. Avšak námitka tato jest zcela bezpodstatná, uváží-li se, že podle rozsudečného zjištění urazili obžalovaní svými výroky Jana V-a, který se tenkrát účastnil jednání komise jako předseda místní školní rady, v době, kdy konal svůj úřad. Nemůže býti pochybnosti o tom, že místní školní rada jest veřejným úřadem samosprávným, jehož působnost jest upravena pro Čechy zákonem z 24. února 1873 č. 17 z. zák. Z toho plyne, že také její členové a předseda jsou veřejnými osobami úředními ve smyslu druhé věty Šu 68 tr. zák., požívajícími zvláštní zákonné ochrany, pokud konají svůj úřad. Bylo již řečeno, že zajištění místností pro školu náleží do působnosti místní školní rady, takže účast jejího předsedy při komisi byla podle zákona odůvodněna, a šlo o úřední výkon formálně i věcně oprávněný. Ve směru subjektivním pak rozsudek bezvadně zjišťuje, že obžalovaným bylo dobře známo, že Jan V. vystupuje při komisi jako osoba úřední, jako předseda místní školní rady. O členu místní školní rady Václavu B-ovi netřeba se zmiňovati, poněvadž obžalovaní bylo odsouzení pouze pro urážku Jana V-a.